

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Bc. P. B.**, zast. Mgr. Petrem Smejkallem, advokátem se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Ředitel Bezpečnostní informační služby**, se sídlem P.O.Box 1, Praha 5, zast. JUDr. Ivem Fajmonem, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.7.2011, č.j. 415-9/2011-BIS-1,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí kancléře Bezpečnostní informační služby, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Bezpečnostní informační služby, potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvádí, že primárním důvodem pro zamítnutí jeho odvolání byla dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí skutečnost, že žalobce odvolání podal opožděně. V poslední den lhůty pro podání odvolání, tj. dne 14.4.2011, předal žalobce zásilku se svým odvoláním k poštovní přepravě, avšak v označení adresáta neuvedl příslušného služebního funkcionáře, kterému se má dle zákona č. 361/2003 Sb., služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním poměru“), odvolání podat. S takovým výkladem se žalobce neztotožňuje a zdůrazňuje, že obálka s odvoláním byla označena názvem Bezpečnostní informační služba (dále jen „BIS“), její adresou a poznámkou, že jde o odvolání k jednacímu číslu, pod nímž bylo prvoinstanční

rozhodnutí vydáno. Je tak zřejmé, kterému služebnímu funkcionáři bylo odvolání adresováno, neboť jedací číslo je u BIS jedinečné. Současně je hned v úvodu podaného odvolání uvedeno, že směřuje proti rozhodnutí kancléře BIS. U BIS je navíc pouze jedna podatelna a tedy, i kdyby byla zásilka označena slovem „kancléř“, nepochybně by doputovala na stejné místo, jako se tomu stalo v případě neuvedení tohoto slova. Dle názoru žalobce je proto absurdní a nezákonné formalistickou argumentací dospět k závěru, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně. Pokud žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 29 Cdo 1167/2009, žalobce dodává, že šlo o jinou situaci, kdy účastníci podali odvolání k naprosto odlišnému orgánu veřejné správy.

Žalobce dále uvádí, že byl ze služebního poměru příslušníka BIS propuštěn, protože vykonával jinou výdělečnou činnost. Pro posouzení důvodu propuštění považuje žalobce za vhodné shrnout trvání svého služebního poměru u BIS. Rozkazem ředitele BIS byl v roce 2000 žalobce ze služebního poměru propuštěn, jelikož byl na základě služebního hodnocení hodnocen jako nezpůsobilý vykonávat jakoukoli funkci u BIS. Za pomoci opravných prostředků – odvolání, správních žalob a kasačních stížností – se žalobce přes 10 let domáhal zrušení uvedeného rozkazu o propuštění ze služebního poměru pro jeho nezákonnost. Nakonec byl tento rozkaz zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25.11.2010, č.j. 9A 89/2010-143 (dále jen „rozsudek městského soudu“). Žalobce namítá, že je nemyslitelné, aby v průběhu desetiletého sporu o propuštění ze služebního poměru nepracoval a nezajišťoval si tak prostředky pro obživu svou a své rodiny. Žalobce považuje za absurdní vytýkat mu existenci jiné výdělečné činnosti po dobu necelých tří měsíců, od 14.1.2011, kdy se opět stal příslušníkem BIS, do 30.3.2011, kdy byl pro porušení povinností spočívajících v nemožnosti souběhu pracovního a služebního poměru propuštěn.

Své zařazení do zálohy pro přechodně nezařazené chápe žalobce jako sdělení, že u BIS nemá žádnou perspektivu. Takový postup přijala BIS za situace, kdy sám žalobce požádal o skončení služebního poměru, jelikož si byl vědom toho, že po své desetileté absenci může být jen těžko ve služebním poměru i do budoucna.

V žalobním petitu proto žalobce navrhuje soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně navrhuje, aby uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě opakuje své argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. K námitce o včasnosti podaného odvolání žalovaný uvádí, že nutnost podat odvolání u příslušného služebního funkcionáře chápe jako období k úpravě v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle které se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Příslušnost služebního funkcionáře je na úrovni věcně a místně příslušného správního orgánu ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 29 Cdo 1167/2009. Žalovaný má za to, že se žalobce námitkou o formalismu a nezákonnosti snaží omluvit svou nedůslednost při aplikaci zákona. Žalovaný dále uvádí, že žalobcovo jednání, které zavedlo podnět k propuštění žalobce ze služebního poměru v roce 2000, bylo shledáno jako vědomé. Dle žalovaného měl žalobce bezodkladně poté, co mu bylo deklarováno jeho zařazení do služebního poměru, učinit kroky směřující ke skončení svého dosavadního pracovního poměru. Žalovaný dodává, že zařazení žalobce do zálohy pro přechodně nezařazené z důvodu zániku platnosti osvědčení pro přístup k utajované informaci je naprosto v souladu se zákonem. Institut zálohy pro přechodně nezařazené chrání příslušníky před okamžitým propuštěním. Žalobcem navrhovaný způsob ukončení služebního poměru není dle zákona přípustný, a proto bylo řízení o jeho žádosti zastaveno. Dle žalovaného tak byly naplněny důvody pro postup podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru. Proto navrhuje soudu, aby žalobu pro její nepřipustnost odmítl a aby rozhodl o nákladech řízení k tíži žalobce.

Městský soud v Praze nařídil ve věci k žádosti žalovaného jednání. Při jednání setrvali oba účastníci na svých, již dříve písemně vyjádřených, stanoviscích. Zástupce žalovaného označil jednání žalobce za účelové, neboť sám žalobce již dříve uvedl, že je pro něj prioritní ukončit služební poměr tak, aby mu byl zachován nárok na výsluhové náležitosti. V reakci na tento přednes zástupce žalobce podotkl, že údajná motivace žalobce není zmíněna ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobou napadeného rozhodnutí, a soud by ji proto neměl brát v potaz. Zástupce žalobce dodal, že žalovanému nic nebránilo rozhodnout o ukončení služebního poměru žalobce na jeho žádost k dřívějšímu datu než ke dni 30.9.2011.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí o věci samé podstatné, skutečnosti:

Rozhodnutím kancléře BIS ze dne 2.2.2011, č.j. 15-16/2011-BIS-50, byl žalobce ke dni 14.1.2011 zařazen do služebního poměru na dobu neurčitou, jmenován do služební hodnosti a zařazen do zálohy pro přechodně nezařazené. Současně s tímto rozhodnutím bylo žalobci zasláno pod č.j. 26-3/2011-BIS-50 upozornění, že se na něj jako na příslušníka BIS vztahují práva a povinnosti uvedené v zákoně o služebním poměru. Obě písemnosti byly žalobci doručeny dne 8.2.2011.

Správní spis obsahuje služební záznam vyhotovený dne 2.3.2011 ředitelem personálního odboru o jeho pohovoru se žalobcem ze dne 28.2.2011. Dle tohoto záznamu byl žalobce opět upozorněn na neslučitelnost souběhu pracovního a služebního poměru. Na dotaz o své představě působení ve službě odpověděl žalobce, že je pro něj prioritní dosažení doby potřebné pro nárok na výsluhové náležitosti (srpen 2011). V souvislosti s tímto se žalobce vyjádřil, že povede se svým zaměstnavatelem, u nějž je v pracovním poměru, jednání o jeho rozvázání, avšak doposud žádné kroky k ukončení pracovního poměru neučinil.

Dne 4.3.2011 žalobce předložil BIS návrh dohody o ukončení služebního poměru ke dni 30.9.2011, a pro případ jeho neakceptace předložil žalobce žádost o ukončení služebního poměru ke dni 30.9.2011. Řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru zahájené na jeho návrh bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti obou podání žalobce. Zákon nepřipouští dohodu jako formu ukončení služebního poměru a v případě žádosti o propuštění ze služebního poměru končí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti, nerozhodne-li služební funkcionář na žádost příslušníka o době kratší.

K výzvě BIS sdělila společnost GE Money Bank, a.s., že žalobce je u ní zaměstnán v pracovním poměru na dobu neurčitou a ke dni 24.3.2011 není ve výpovědní době.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka BIS podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru s tím, že služební poměr skončí dnem doručení tohoto rozhodnutí žalobci. Důvodem k propuštění bylo žalobcovo porušení povinnosti o neslučitelnosti služebního a pracovního poměru stanovené v § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru. BIS zjistila, že žalobce v rozporu se zákonem vykonává jinou výdělečnou činnost než službu podle zákona, konkrétně byl zaměstnán u GE Money Bank, a.s., přičemž nebyla žalobci pro výkon této činnosti interním aktem ředitele udělena výjimka. Žalobce neučinil žádná opatření směřující k ukončení této výdělečné činnosti, přestože byl na tuto skutečnost upozorněn.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které dne 14.4.2011 předal k poštovní přepravě. Žalobce připouští, že formálně naplňuje podmínky pro propuštění, ale argumentoval tím, že po něm nelze požadovat, aby si po dobu více než 10 let, kdy se vedla řízení o jeho propuštění ze služebního poměru, neopatřoval prostředky na svou obživu a obživu své rodiny prací. Žalobci přijde absurdní, aby mu bylo vytýkáno, že neskončil svůj pracovní poměr během jednoho měsíce, zatímco mu BIS bránila po více než 10 let ve výkonu služby.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně. Ustanovení § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví oprávnění podat odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře do 15 dnů ode dne jeho doručení, přičemž odvolání se podává u funkcionáře, který rozhodnutí vydal. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno 30.3.2011; posledním dnem lhůty pro podání odvolání tak byl 14.4.2011. V tento den žalobce sice podal k přepravě poštovní zásilku obsahující odvolání, avšak neadresoval ji příslušnému služebnímu funkcionáři – kancléři, nýbrž pouze BIS, přestože byl o možnosti podání odvolání řádně poučen. K zachování lhůty by došlo pouze za situace, kdy by poštovní zásilka byla ještě před uplynutím lhůty odeslána BIS, jako nepřislušným správním orgánem (podatelnu BIS), správnímu orgánu příslušnému (služebnímu funkcionáři – kancléři). Na podatelnu BIS byla zásilka doručena dne 18.4.2011.

Ačkoliv žalovaný konstatoval opožděnost podaného odvolání, přezkoumal zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu a neshledal žádné vady, které by měly vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 2208/2000, v němž Nejvyšší soud konstatoval, že nastoupí-li zaměstnanec, který po podání výpovědi z pracovního poměru oznámil svému zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, do zaměstnání u jiné osoby, protože mu zaměstnavatel neumožnil konat práci dle pracovní smlouvy, musí svůj nový pracovněprávní vztah sjednat buď na dobu určitou, nebo jiným ujednáním zajistit, aby mohl znovu nastoupit do práce u svého zaměstnavatele, jakmile se stane pravomocným rozhodnutí soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru. V daném případě však tento postup vůči žalobci uplatněn nebyl, jelikož by nebylo možno požadovat po žalobci, aby po dobu deseti let udržovat stav, kdy by mohl ukončit dosavadní způsob obživy ze dne na den. Žalobce však měl k okamžiku doručení rozhodnutí, kterým mu bylo deklarováno jeho zařazení do služebního poměru, bez odkladu činit kroky k ukončení dosavadního pracovního poměru. Na ukončení svého pracovního poměru, resp. k učinění kroků nezbytných k jeho ukončení, měl žalobce necelé dva měsíce, což představuje více času, než bývá v praxi obvyklé. Přestože byl žalobce na neslučitelnost pracovního a služebního poměru opakovaně upozorněn, hodlal tento souběh řešit ukončením služebního poměru. Důvod propuštění dle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru tak byl nepochybně naplněn.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže porušil omezení stanovená v § 47 nebo § 48.

Podle § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru nesmí příslušník vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona; toto omezení se nevztahuje na případy uvedené v § 29, 31 a § 33 písm. a) a na další činnosti stanovené interními akty vydanými řediteli bezpečnostních sborů.

Podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru může podat účastník odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře do 15 dnů ode dne jeho doručení. Účastník podává odvolání u služebního funkcionáře, který rozhodnutí vydal.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce o nesprávném závěru správního orgánu o opožděnosti podaného odvolání. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 30.3.2011. Zákonná odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Dne 14.4.2011, tj. poslední den lhůty, předal žalobce k poštovní přepravě zásilku obsahující odvolání. Podle tvrzení žalobce, které žalovaný nerozporuje, byla obálka mimo jiné nadepsána poznámkou, že jde o odvolání k jednacímu číslu, pod nímž bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Číslo jednací lze charakterizovat jako specifické označení, které umožňuje jednoznačně identifikovat určitou písemnost, a v daném případě tedy i rozhodnutí, které je odvoláním napadáno. Dle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, která byla účinná do 31.7.2012, musí číslo jednací vždy obsahovat označení nebo zkratku označení původce – služebního funkcionáře, z jehož činnosti rozhodnutí vzniklo a jemuž je odvolání směřováno. Tato vyhláška provádí ustanovení zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů, který ukládá povinnosti týkající se uchovávání dokumentů rovněž bezpečnostním sborům, tzn. i BIS. Závěru o včasnosti podaného odvolání svědčí skutečnost, že BIS se doručují všechny písemnosti, ať už obsahující označení služebního funkcionáře, či nikoli, na podatelnu, z níž se následně písemnosti předávají dále příslušným osobám. Pracovníkům BIS na podatelně muselo být z čísla jednacího uvedeného na obálce jasné, kterému služebnímu funkcionáři je písemnost určena. Soud tedy odmítá argumentaci žalovaného odkazující na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26.10.2010, sp. zn. 29 Cdo 1167/2009, neboť se nejedná o obdobné ani srovnatelné případy. V citovaném usnesení podali žalobci odvolání u jiného správního orgánu, než u kterého jej měli podat. Oproti tomu v nyní projednávaném případě byla zásilka adresována správnému správnímu orgánu – BIS a bylo z ní patrné, kterému funkcionáři má být předána. Lhůta pro podání odvolání byla dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu zachována. Neuvedení výslovného označení služebního funkcionáře na obálce zásilky s odvoláním, která však byla nadepsána číslem jednacím, z něhož lze služebního funkcionáře jednoznačně identifikovat, nelze posoudit jako podání adresované nepřislušnému správnímu orgánu, a tedy nemůže být s ohledem na zachování lhůty shledáno opožděným. Soud tudíž uzavírá, že odvolání žalobce bylo podáno včas ve lhůtě stanovené zákonem.

Soud souhlasí s žalobcem v tom, že by po něm nebylo spravedlivé požadovat, aby po celých deset let trvání sporu nevykonával výdělečnou činnost a nezajišťoval si tak prostředky pro svou obživu. Právo každého získávat prostředky pro své životní potřeby prací je jedním ze základních lidských práv zaručených ustanovením čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tudíž nejednal protiprávně, když byl po dobu sporu, kdy mu bylo nezákonně bráněno ve výkonu služby, zaměstnán v pracovním poměru. Stejně tak by nebylo spravedlivé žádat, aby měl žalobce sjednán pracovní poměr takovým způsobem, aby jej mohl okamžitě po právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ukončit a ihned nastoupit službu. Soud má za to, že žalovaný vše výše uvedené respektoval a poskytl žalobci dostatek prostoru k tomu, aby učinil kroky k ukončení svého pracovního poměru. Žalovaný ani správní orgán I. stupně od žalobce nevyžadovali, aby ihned po právní moci rozsudku městského soudu, nastoupil službu. Naopak žalobce byl jimi upozorněn na rozpor se zákonem, který představuje neslučitelnost souběhu pracovního a služebního poměru, a nasměrován k ukončení pracovního poměru u dosavadního zaměstnavatele.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že mu s ohledem na délku řízení o propuštění ze služebního poměru nelze vytýkat existenci jiné výdělečné činnosti po dobu necelých tří

měsíců, tj. ode dne, kdy se opět stal příslušníkem BIS, do dne, kdy byl propuštěn. Již právní mocí rozsudku městského soudu, tj. ke dni 14.1.2011, se stal žalobce příslušníkem BIS, a začala se proto na něj znovu vztahovat práva a povinnosti stanovené zákonem o služebním poměru. Soud však upozorňuje, že žalobce se o svém zařazení do služebního poměru prokazatelně dozvěděl až dne 8.2.2011, kdy mu bylo rozhodnutí o tomto zařazení doručeno. Žalobce tedy měl k řešení situace souběhu pracovního a služebního poměru při nejmenším 50 dnů. Soud dospěl k závěru, že žalobci byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba k odstranění závadného stavu – nezákonného souběhu pracovního a služebního poměru, a tedy k ukončení porušování ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nelze opomenout ani skutečnost, že žalobce již v průběhu této lhůty předložil BIS dohodu a žádost o ukončení služebního poměru, čímž vyjádřil svůj nezáměr na dalším trvání svého služebního poměru.

Propuštění ze služebního poměru je zapotřebí chápat jako negativní důsledek za žalobcovo protiprávní jednání, jež spočívalo v tom, že bezprostředně poté, co byl zařazen do služebního poměru, neučinil kroky ke skončení svého dosavadního pracovního poměru. Žalobce tak ode dne 14.1.2011 vytvořil protiprávní stav, který přes upozornění správního orgánu I. stupně nadále udržoval. Žalobce byl opakovaně poučen o své povinnosti pracovní poměr po svém opětovném zařazení do služebního poměru ukončit. Žalobce tedy měl dle názoru soudu bezodkladně, v řádu dnů, podniknout kroky k rozvázání pracovního poměru se svým současným zaměstnavatelem, což neučinil. Motivace jednání žalobce není podstatná. Podstatné je to, že až do svého propuštění neučinil nic ke skončení svého pracovního poměru; naopak žádal o skončení služebního poměru, avšak způsobem, který zákon nepřipouští – dohodou, popř. žádostí o propuštění ke dni 30.9.2011. Ustanovení § 41 zákona o služebním poměru zakotvuje způsoby skončení služebního poměru taxativním výčtem. Dohoda jako forma ukončení není ve výčtu uvedena, služební poměr proto dohodou uzavřenou mezi příslušníkem a bezpečnostním sborem skončit nelze. Služební poměr nebylo možné skončit ani na základě žádosti žalobce o propuštění ze služebního poměru ke dni 30.9.2011, která byla BIS doručena 4.3.2011. Nezbytnou podmínkou tohoto způsobu propuštění je skončení služebního poměru uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po doručení žádosti, nerozhodne-li služební funkcionář na žádost příslušníka o době kratší; delší lhůtu zákon nepřipouští.

Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když potvrdil propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu naplnění ustanovení § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru. Ze znění tohoto ustanovení je patrné, že správnímu orgánu v takovém případě není dán prostor pro správní uvážení a § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru zakotvuje obligatorní propuštění. S ohledem na tuto skutečnost je služební funkcionář povinen propustit příslušníka ze služebního poměru pro, byť jednorázové, porušení omezení uvedeného v § 48 tohoto zákona. V projednávaném případě žalobce udržoval protiprávní stav po delší dobu, a přestože mu byla dána možnost ukončit svůj pracovní poměr, neučinil tak.

K zařazení žalobce do zálohy, soud poznamenává, že se nejde o žalobní námitku, ale o pouhé konstatování žalobce. Přesto soud dodává, že žalobce byl do zálohy pro přechodně nezařazené zařazen v souladu s § 32 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, když byly splněny zákonem předvídané podmínky a rozhodnutí o tomto zařazení bylo řádně odůvodněno. Žalobce byl zařazen ve služebním poměru na dobu neurčitou, zanikla mu platnost osvědčení k seznamování se s utajovanými skutečnostmi, přičemž byl osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi, jelikož pro výkon služby na jakémkoli služebním místě u BIS musí být příslušník držitelem osvědčení na stupeň utajení tajné, a žalobce zároveň nebylo možné ustanovit na jiné služební místo.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci samé úspěch. Žalovaný, který byl ve věci samé úspěšný, byl v řízení právně zastoupen, podle ustálené judikatury správních soudů však správní orgán disponuje dostatečným odborným aparátem, aby se v řízení před správním soudem mohl hájit prostřednictvím svých zaměstnanců, a nejde tedy o účelně vynaložené náklady. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. února 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková